

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. A. A. A.**
státní příslušností Irácká republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2018 č.j. OAM-803/ZA-ZA11-ZA19-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Spolková republika Německo.

2. Žalobce v žalobě namítal, že závěr žalovaného, že v případě žalobce nelze aplikovat žádné z kritérií uvedených v kapitole III dublinkého nařízení, a proto je třeba aplikovat podpůrné kritérium čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení, je nesprávný, neboť žalovaný nevycházel z informací, jež žalobce sdělil žalovanému v průběhu řízení o jeho žádosti; konkrétně se jedná o informaci, jak se žalobce dostal na území Evropské unie. Dále žalobce citoval z napadeného rozhodnutí a uvedl, že popis, jakým způsobem se žalobce dostal na území Evropské unie, měl minimálně iniciovat snahu žalovaného o zjištění bližších informací k jeho překročení hranice členského státu ze třetí země. Z rozhodnutí však nevyplývá, že by takové informace žalovaný obstaral. Zároveň rozhodnutí dle žalobce neobsahuje ani odůvodnění, proč žalovaný nepovažuje tvrzení žalobce za pravdivé, a tudíž z něj nemůže vycházet při hodnocení, jaký členský stát je příslušným pro rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V daném postupu žalovaného, který jedná v rozporu se specifickou zásadou hodnocení důkazů v azylovém řízení, kdy se vychází z vyvratitelné domněnky pravdivosti žadatelova tvrzení, tak žalobce spatřoval nepřekoumatelnost, a tudíž nezákonnost rozhodnutí. Dle žalobce výše uvedené může svědčit např. o tendenčním posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaným poté, co zjistil, že žalobcem byla podána stejná žádost v jiné členské zemi. Tedy, že žalovaný bez řádného posouzení všech jím zjištěných okolností pouze mechanicky v odůvodnění zamítl všechna kritéria dle kapitoly III dublinkého nařízení, aby mohl rovnou rozhodnout dle zbytkového kritéria dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení o tom, že není státem příslušným rozhodovat. Anebo tak žalovaný dle žalobce učinil úmyslně, neboť si byl vědom, že v případě určení členského státu dle kritérií v kapitole III dublinkého nařízení (zde čl. 13) by se musel u žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu zabývat využitím či nevyužitím diskrečního oprávnění dle čl. 17 dublinkého nařízení, protože žalobce má na území České republiky bratra (žalobce v žalobě uvedl jeho jméno, příjmení, datum narození a adresu pobytu v České republice), jenž zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a u něhož v současnosti žalobce žije a je jím finančně a hlavně psychicky podporován. Žalovaný by se musel zabývat otázkou, zda by se nezpronevěřil smyslu dublinkého nařízení, kdyby neumožnil žalobci žádat o udělení mezinárodní ochrany v členském státě, kde prokazatelně žije jeho bratr. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, či dublinkého nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III dublinkého nařízení, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že žalobce Bulharskou republiku opustil již v roce 2015, konkrétně dle jeho vlastní výpovědi dne 8. 10. 2015 (pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl datum 8. 10. 2018, jednalo se zjevně o překlep), nebylo kritérium dané čl. 13 dublinkého nařízení možno aplikovat. Dále žalovaný uvedl, že požádal dne 23. 7. 2018

Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž dne 30. 7. 2018 obdržel informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 17. 7. 2018 podal v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné uvedl, že v létě roku 2015 odjel ilegálně do Turecka, zdržel se tam asi 10 dní. Následně ho převaděči dostali do Bulharska. Dne 8. 10. 2015 odjel z Bulharska do Německa. V Německu nikoho neměl, nemohl získat žádný druh pobytu. Proto se rozhodl přijet do České republiky, protože zde má bratra, jeho žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal v Německu v roce 2015, tato žádost byla zamítnuta. V Německu nikoho neměl, byl sám, nelíbilo se mu tam. Celou dobu ho bratr v Německu podporoval finančně i psychicky. Jeho bratr zde dlouhodobě žije, proto se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu zde. Bratr mu pomáhá a podporuje ho. Žalobce chce být v České republice, začít zde podnikat a pracovat. Byl ve vlasti zamilován do jedné dívky, měli se rádi, chtěl se s ní oženit. Její bratr byl blázen, nesouhlasil s tímto svazkem, napadl žalobce a způsobil mu zranění na hlavě a těle. Žalobce z něj má strach, vyhrožoval žalobci, napadli ho čtyři muži. Pistolí jej udeřili do hlavy a pobodali ho nožem. Odvezli ho do nemocnice, trvalo dlouho, než se z toho dostal. Toto je jediný problém, který má, jiné problémy neměl. Při pohovoru před žalovaným dne 25. 7. 2018 žalobce k dotazům žalovaného mimo jiné sdělil, že v Německu měl dva pohovory k žádosti o mezinárodní ochranu. Měl soukromého právníka, stál asi 1.000 eur. Nedopadlo to dobře, zamítli mu žádost. Bratr mu pořád telefonoval, aby přijel. Rozhodnutí mu přišlo někdy v roce 2015, potom se odvolal s pomocí právníka, stálo ho to asi 1.000 eur. Mezi lety 2015, kdy mu byla zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu, a 2018, kdy opustil Německo, byl po celou dobu v táboře pro uprchlíky, byl to velký tábor s ubytovacími buňkami, vařili si sami. Impulz ze strany německých úřadů k vycestování z Německa nebyl žádný, žalobce byl ve špatném psychickém stavu a sám. Proto se rozhodl odejít. Pořád čekal, ale nic se nedělo. V Německu dostával asi 320 eur; neopustil Německo kvůli špatným sociálním podmínkám, chtěl budovat svou budoucnost, lepší život. V Německu využíval lékařskou péči, vždy mu dali medikamenty na jeho obtíže. Do Německa zpět nepojede.

Vrátil by se do Česka, pokud by ho přijalo. V Německu neměl potíže se státními orgány nebo policií ani žádné další problémy. V České republice má zmíněného bratra, který žije v Praze. Dále má v Norsku bratrance, jinak zde nikoho nemá. Na dotaz: „Pokud dostanete rozhodnutí, že se máte vrátit do Spolkové republiky Německo, budete je respektovat?“ odvětil: „Ne, nebudu toto rozhodnutí respektovat.“ Dne 23. 7. 2018 žalovaný požádal Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět, přičemž Spolková republika Německo dne 30. 7. 2018 této žádosti vyhověla. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2018 č.j. OAM-803/ZA-ZA11-ZA19-2018 bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Spolková republika Německo.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

8. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*

9. Podle čl. 3 odst. 2 věty první dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

10. V čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení je stanoveno: *„Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.“*

11. V čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení je stanoveno: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“

12. Mezi účastníky řízení je sporné, zda v případě žalobce bylo naplněno kritérium dle čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení. Žalobce sám v rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 7. 2018 uvedl, že v létě roku 2015 odjel ilegálně do Turecka, zdržel se tam asi 10 dní. Následně ho převaděči dostali do Bulharska; dne 8. 10. 2015 odjel z Bulharska do Německa. Jestliže žalobce poukazoval na pasáž žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl místo dne 8. 10. 2015 (toto datum ostatně sdělil žalovanému sám žalobce) datum 8. 10. 2018, jedná se o zjevnou chybu v psaní (žalobou napadené rozhodnutí ostatně bylo vydáno dne 20. 9. 2018, tedy ještě přede dnem 8. 10. 2018). Z uvedeného je dle soudu zjevné, že v Bulharsku byl žalobce naposledy v říjnu 2015. Tuto okolnost žalobce sám sdělil žalovanému, žalovaný proto nepochybil, když nezjišťoval bližší informace o překročení hranice členského státu ze třetí země. Nelze pak přijmout námitku, že „žalovaný nevycházel z informací, jež žalobce sdělil žalovanému v průběhu řízení o jeho žádosti“, neboť žalovaný právě z těchto informací vycházel a na jejich základě přijal odpovídající právní závěry. Žalovaný tedy nepochybil ani při zjišťování skutkového stavu, ani následně přijatým právním hodnocením dané věci. S ohledem na to, že žalobce odcestoval z Bulharska do Německa v říjnu 2015, soud uzavřel, že od této doby do okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dne 17. 7. 2018) uplynuly cca dva roky a devět měsíců, tj. doba delší než maximální 12měsíční doba předpokládaná čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení. Z uvedených důvodů je zřejmé, že kritérium dle čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení se v daném případě neuplatní.
13. Městský soud v Praze se pak ztotožňuje s žalovaným, který na s. 2-4 napadeného rozhodnutí objasnil důvody, pro které dospěl k závěru, že v případě žalobce nelze aplikovat ani žádné z dalších kritérií dle kapitoly III dublinského nařízení. Žádnou relevantní okolnost zpochybňující tento závěr ostatně nezmínil ani žalobce ve své žalobě.
14. Vzhledem k tomu, že se v nyní posuzované věci neuplatní žádné z kritérií dle kapitoly III dublinského nařízení, je podle zdejšího soudu nasnadě, že příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dána podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení.
15. S ohledem na výše uvedené nebyl dán prostor pro diskreční oprávnění žalovaného, zda se měl rozhodnout posoudit žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany namísto příslušných orgánů Spolkové republiky Německo ve smyslu čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 6 Azs 67/2016-34, publ. pod č. 3447/2016 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení, jež státům dává možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy dle kritérií kapitoly III, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení. Z těchto důvodů v nyní posuzované věci nebylo možné uplatnit diskreční oprávnění žalovaného dle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení. Proto pobyt žalobcova bratra na území České republiky je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní.

16. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k bezodkladnému rozhodnutí ve věci samé soud nerozhodoval o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně